

Mester Györgyi: Mese a vírusról.

Sugi,

az Univerzum kapitányának legkisebb leánytestvére volt. Ő ugyan „Hugi”-nak hívta, de a kislány ragaszkodott a „Sugi” becenévhez, amit különleges képességeire tekintettel, a „Supergirl” elnevezésből rövidített le.

Suginak a nagy univerzumon belüli feladata a gyönyörű kék bolygó, a Föld felügyelete volt. Ő vigyázott rá, hogy rendben menjenek a dolgok, átlátszóan kristálytisza legyen minden víz a Földön, zöldelljenek a fák, bokrok, pergőszemű maradjon a homok a sivatagokban, és persze nem utolsósorban, az - odafönről csupán bogár nagyságúnak látszó - emberek és állatok boldogan és egészségesen éljenek.

Mivel a Földdel hosszú ideig nem volt gond, Suginak szinte semmi dolga nem akadt. Néhanapján ránézett a ragyogó, kék labdára hasonlító bolygóra, de mivel nem kellett bajt elhárítania, vagy bármit megjavítani, hát csak lustálkodott, heverészett otthon a nyulacska papucsában, és a mackójával játszott. Hiszen gyerek volt még ő is, habár „szuper gyerek”.

Ahogy azonban előre haladt az idő, egyszer csak azt vette észre, nem látja már olyan tisztán a Földet. Nem csillogtak a vizek, szürkésbarnának tűnt a növényzet, a levegőég átlátszatlanul gomolygott a bolygó körül, amin keresztül alig tudta kivenni az addig ott békésen élő, szorgosan tevékenykedő földlakókat.

Amikor közelebb repült, látnia kellett, sőt hallotta is, hogy a - magasból még mindig aprónak tűnő - emberkék közül sokan köhécselek, többük láthatóan nagyon fáradtan tette a dolgát, gyöngének és elesettnek látszottak, némelyek a homlokukat törülgették, pedig messze volt még a nyár, mégis emésztette őket a forróság.

Sugi bízott az emberekben, hogy tudják, hogyan kell felvenniük a harcot azzal a láthatatlan ellenséggel, amely betegség formájában megtámadta őket.

És lám, valóban sok ember eltűnt az utcákról, nem csoportosultak, visszahúzódtak otthonaikba, másokat apró játékautókhoz hasonló járművek gyógyítás céljából kórházba szállítottak.

Akinek mégis muszáj volt ügyes-bajos teendője miatt kimenni az utcára, apró maszkkal takarta el az orrát, száját. (Mondjuk Sugi már korábban is viselt maszkot, de azt ő csak mulatságból tette, és nem a száján-orrán, hanem a szemén viselte.)

- *De hát az ember más, és tényleg okos* - szögezte le magában újból és újból Sugi. -
Minden földlakónak megvan a magához való esze.

De hogy azért ő se maradjon tennivaló nélkül, és főként a segíteni akarástól vezérelve, éjszakánként körbe röpülte a Földet, és friss, tavaszillatú levegővel átszellőztette, fertőtlenítette az utcákat, tereket, erdőt-mezőt.

Az okos emberi gondolkodásnak köszönhetően - és persze el nem feledkezve Sugi segítő tevékenységéről -, hamarosan újból csillogni kezdtek, megtisztultak a vizek, frissen zöldellt erdő-mező, a maszkok pedig lekerültek az emberek arcáról.

Ismét benépesültek a munkahelyek, a gyerekek vidáman töltötték az időt a szabadban, a játszótereken, iskolába, óvodába jártak.

Sugi a nyári napocskával fényüzenetet küldött az embereknek, mellyel - nevéből is adódóan -, azt **sugallta** nekik, vigyázzanak ezentúl még jobban a Földre, és persze saját magukra, hogy úgy a Föld, mint őmaguk még egészségesebbek legyenek, és azok is maradjanak.

